

geboorte van een dood kind. De arts bracht de beide vrouwen in contact, opdat de gehuwde vrouw het onwettige kind zou aannemen. Hij handelde hierdoor in strijd met de Engelse wet van 1939 op het aannemen van kinderen, welke voorschrijft, dat als er een afspraak wordt gemaakt, waarbij een kind, jonger dan 9 jaar, onder de hoede wordt gesteld van een persoon, die niet de vader, moeder-voogd of naaste bloedverwant is, iedere derde die medewerking verleent bij die af-spraak, daarvan kennis moet geven aan de overheid, voordat het kind wordt over-gebracht. De vereniging was in staat een vervolging af te wenden, welker gevolgen ernstig hadden kunnen zijn, daar de straffen op de overtreding der wet streng zijn. De zelfde wet verbiedt tevens verenigingen en personen, welke niet geregistreerd zijn, schikkingen te treffen of te doen treffen voor de adoptie van kinderen; met dit voorschrift zou de *British medical Journal* in strijd gehandeld hebben, als het aanbod tot adoptie, dat het geplaatst had, tot een overeenkomst had geleid.

Het is ook ongeoorloofd schikkingen te treffen voor kinderen, die Brits onderdaan zijn, waardoor deze naar het buitenland worden gebracht in verband met adoptie. De algemene secretaris van de „Church of England Moral Welfare Council” aan wien het genoemde tijdschrift deze inlichtingen dankt, deelt mede, dat de verbodsbepalingen zijn gegeven in het belang der kinderen en dringt er op aan, dat artsen ernstig wordt aangeraden patiënten, die kinderen willen laten aannemen, te verwijzen naar een der geregistreerde verenigingen voor het aan-nemen van kinderen.

Mr. C^A. M. SCHENCK

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zo nodig enige bekorting aan te brengen

ERNSTIGE GEVAREN, VERBODEN AAN DE BEHANDELING MET PENICILLINE EN STREPTOMYCINE BIJ ONJUISTE TECHNIEK

In vele klinieken bestaat de gewoonte, aan meer dan één patiënt door middel van een zelfde spuitje penicilline (streptomycine) toe te dienen. Soms wijst de behandelende arts de verpleegsters er niet op, dat telkens, wanneer een volgende zieke wordt ingespoten, het spuitje opnieuw moet worden uitgekookt. Ik wil slechts de aandacht vragen voor gepubliceerde feiten en de eventuele verwekking van „homologous serum jaundice” en de bij geruchte vernomen catastrophes, die het „Lübeck-drama” evenaren, buiten beschouwing laten.

In de *Mémoires de l'Académie de Chirurgie*, 73, blz. 129, 1947, beschrijven MOLLARET en REILLY uit het Hôpital Claude Bernard in Parijs de volgende ervaring: Bij een kind, dat sedert twee maanden onder behandeling was met streptomycine wegens meningitis tuberculosa, ontwikkelde zich in een der inspuitings-plaatsen een groot absces, waaruit men een, tegen streptomycine resistente, haemophilus influenzae kweekte. Bij een uitvoerig onderzoek bleek, dat deze ziekte-verwekker afkomstig was van een patiëntje, lijdende aan een haemophilus influenzae meningitis, dat met het zelfde spuitje werd ingespoten (en dat, zoals uit het voor-gaande te verwachten is, overleed). In een andere kliniek nam men bij een zieke, die dank zij een penicilline-kuur juist van een pneumococci-meningitis was genezen, het ontstaan van een haemophilus influenzae meningitis waar door dezelfde oorzaak.

Het komt mij voor, dat aan de verpleegsters de volgende instructie moet worden gegeven:

Penicilline of streptomycine mag uitsluitend worden toegediend door middel van vers uitgekookte spuiten en naalden bij iedere afzonderlijke patiënt. Indien dit niet verenigbaar is met de beschikbare tijd, zal het advies moeten luiden:

Iedere zieke mag slechts worden ingespoten met zijn eigen spuitje, met de consequentie, dat ook elke patiënt slechts uit zijn eigen penicilline-(streptomycine-) flesje „bediend” mag worden en dat eventuele restanten der antibiotica worden vernietigd.

Amsterdam, 11 Juli 1947

J. E. MINKENHOF